

Almenvellet maa derfor kræve en Indgriben af radikal Natur. I saa Fald er Ekspropriation berettiget. Og jeg mener nu, at denne Forudsætning i flere Tilfælde har været til Stede. Men for Rugens Vedkommende har den dog ikke været til Stede, fordi med Hensyn til denne Kornsort har der ikke været lukreret, der har tværtimod været Tab. Det berettiger det Tilskud, som gives. Vender jeg mig derimod til Flæskeproduktionen, tror jeg nok, jeg ser nøgternt paa Sagen, naar jeg udtaler, at ved den Svineproduktion, der foregaar i Øjeblikket paa Grundlag af den hjemmeavlede Sæd — og dette er jo det egentlige Landbrug —, betales der i Øjeblikket en god Pris for Sæden. Noget anderledes stiller Forholdet sig, naar man ser paa den Produktion, der foregaar paa Grundlag af det Raaprodukt, man maa indføre. Jeg er overbevist om, at praktiske Landmænd vil indrømme mig Rigtigheden af, hvad jeg her siger, at det Overskud, der bliver paa denne Produktion, nøgternt bedømt, ingenlunde overstiger det Overskud, der almindeligvis kan faas for Flæskeproduktionen under normale Forhold. Derfor kan jeg ogsaa billige den Ordning, der er truffet med Hensyn til Flæsket.

Dog kan jeg ikke undlade at sige, at jeg i nogen Grad deler den Betragtning med Hensyn til Kornspørgsmaalet, som det ærede Medlem fra Løjre (N. Frederiksen) gjorde sig til Talsmand for i Eftermiddags, idet ogsaa jeg mener, at Maksimalprisen paa Majs er for høj. Det, man skal tilstræbe, er i Virkeligheden, at hele Kornspørgsmaalet kommer til at ligge ensartet, saa har man Betingelserne for, at der avles det tilstrækkelige Brødkorn, og for, at Flæskeproduktionen kan foregaa paa normal Vis. Det er begge disse Formaal, vi skal opfylde, og det er dette, jeg mener, vi skal holde os klart.

Naar jeg nu skulde nærmere belyse, hvad jeg mener med, at Grundlaget er til Stede for den Ekspropriation af den forhøjede Indtægt, som Maksimalprisen efter min Mening er, vil jeg nævne to Ting, som jeg mener er karakteristiske. Naar man ser paa Kødordningen og paa Fragterne — hvad enten den Kødordning, som er gældende i Øjeblikket, virker tilfredsstillende eller ej, det er ikke for mig det afgørende —, er Princippet deri faktisk dette, at her indkasseres en Prisfortjeneste, som er for stor, og som derfor skader Forbrugerne. Almenvellet kræver da en Regulering paa dette Felt, og Reguleringen

foregaar netop paa den Vis, at Producenten betaler. Om Ordningen er tilstrækkelig, som den nu er, er noget andet, men Princippet deri er dette, og hvis jeg forstaa den Ordning, der er truffet med Hensyn til Fisk, rigtigt, er det det samme Princip, der ligger til Grund for den. Jeg ved naturligvis godt, at der her ydes et Tilskud, men Princippet er i Virkeligheden det samme, og jeg mener, at naar man skal bedømme Spørgsmaalet: Maksimalpris eller Ikke-Maksimalpris, maa det afgørende være, om der lukrerer saaledes, at Almenvellet lider derunder og maa kræve Maksimalpris indført. Jeg nævnte Fragterne. Det samme er Tilfældet dér. Enhver, som har fulgt med i dette Spørgsmaal, vil have været klar over, at det var uforholdsmæssigt høje Fragter, der blev taget. Ingen vil sikkert benægte, at der her indkasseredes en Krigsfortjeneste, hvorunder Almenvellet led, og at der derfor maatte gøres et Indgreb, og jeg mener ogsaa, at et Indgreb er berettiget, naar Forholdene er af denne Natur.

Jeg har ikke taget i Betænkning at trække disse Linier op, som jeg mener bør være Hovedlinierne for vor Bedømmelse af den hele økonomiske Situation, vi lever under. Jeg hilser ogsaa den trufne Ordning med Glæde og Anerkendelse, fordi jeg mener, at det er et Skridt i den rigtige Retning, og fordi jeg tror, at det har skabt en Mulighed for lettere at ordne selve Prisreguleringsspørgsmaalet. Det, der egentlig, har jeg forstaaet Situationen ret, var det, som fremkaldte Angrebene, den Gang vi stod overfor Spørgsmaalet om kommunale Dyrtidsforanstaltninger, var i Virkeligheden i første Linie, at man tog to Gange fra Landbruget derved, at der var en særlig Byrde dels paa Rug og dels paa Flæsk, og Landbruget desuagtet skulde bidrage sit til en Regulering af Priserne for dem, der sad med større Indtægter. Det var i Virkeligheden dette, der var den afgørende eller i hvert Fald en meget medvirkende Faktor til det Standpunkt, som Vestre indtog. Derfor tror jeg, at den Ordning, der nu er skaffet til Veje, har banet Vejen for en bedre og lettere Forstaaelse af Spørgsmaalet om Prisregulering. Jeg skal naturligvis ikke her antyde Enkeltheder, lige saa lidt som jeg skal sige, at det og det er det ene rigtige. Men jeg har fremført disse Tanker til Overvejelse, fordi jeg ved, at Spørgsmaalet er under Drøftelse, og fordi det ogsaa forekommer mig, at det kunde være ønskeligt, at man her under Finanslovdebatten fremdrog de